

Φούφ. (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας, ἀλλὰ φύλο συνδρομητῶν δὲν δίδεται παρὰ μόνον εἰς τοὺς συνδρομητὰς· ἡ ἀμοιβή σου διὰ τὸ ζεσπῆθωμα θὰ εἶνε ἄλλη.) **Θαλασσοπόρον τῶν Κυκλάδων** (ἔχι, φοιτῶν ἄσπρο δὲν ἔχῃ τρώγην κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸ μαῦρο ποῦ μᾶς δίδουν) **Δελὴν Π. Ν.** (κίμε λοιπὸν γρήγορα νὰ μεγαλώσῃς καὶ νὰ μράθῃς γράμματα· ἀφοῦ σὲ περιμένουν στὸ κλάδι!) **Ἰερμανόπαιδα** (συνερωβώθη) **Ἰεροσολιστὴν τῆς Σάδουνης** (ἔχω φύλλα ἀγοραστῶν, ἔ. πρὸς 10 λεπτά) **Φιλοπαίτων Ἡπειρώτην** (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ζεσπῆθωμα) **Χρυσανῆν** (διεβίβασθησαν) **Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου**, **Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας**, **Ἑγγλεῖται** κτλ. κτλ. **Τριανταφυλλῆνο Δαβόλαμι**, **Ἀνθοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου**, **Χουσανῆν** (ἔσειελα). **Ξανθὴν Ποιγημποπούλαν**, **Ἰωάννην Δ. Νικολαΐδην**, **Διάντην Ἀστέρρα** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) **Εἰς ὄσας ἐπιστολάς** ἔλαβα μετὰ τὴν 13ην Φεβρουαρίου, ἠάπαντες αἰ εἰς τὸ προσεχές.

Τὸ πρώτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ Δεκεμβρίου-Μαοτίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Μαΐου.

144. Δεξιόγραφος
Δύο γράμματα ἐπὶ ἑκάστη
Ὅπως ἦσαν στὴ σειρά,
Καὶ σὲ κάποιον Ἀκρωτήρι
Τὰ ἐκώλλησα μπροστά.
Τώρα βλέπω—τί ἀστείο!
Ἔνα παιδικὸ βιβλίον.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παναχαΐδος

145. Συλλαβογράφος
Σύμφωνον, συμπλεκτικόν, φωνῆν
Παρατάσσω στὴ γραμμὴν
Κ' εὐθὺς, ἐξακουστῆ, προβάλλει
Πῶς εὐρωπαϊκῆ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνου

146. Στοιχειογράφος
Ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου εἶμαι
Ὅπως ἔχω ἂν μάρτυρας.
Καὶ εἰς κάθε πλοῦτον κέμαι
Τὰ δύο πρώτα ἂν ἐξαλλήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαριδας τοῦ Φαλήρου.

147. Μωσαϊκὸν
Ἡ Σερβία, ἡ Βουλγαρία,
Ἡ Γαλλία, ἡ Ἰταλία.
Καὶ μαζὶ τῶν ἡ Ρωσσία,
Ἀπὸ ἑνὸς τῶν δανείζου.
Κι' ἄλλο ἕνα σχηματίζου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώου τοῦ Σουλίου

148. Ταῦ
+++++ = Μυθικὸς ἦρωας.
***+** = Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας.
+ = Κράτος τῆς Εὐρώπης.
+ = Τραγικὴ βασίλειαις.
+ = Ἀρχαὶα περιφημίας πόλις.
+ = Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
+ = Φυτὸν παρύθιον.
Ἡ κάβητος νῆτος τοῦ Ἰονίου.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξανθῆς Ποιγημποπούλας

149—153. Μαγικὸν Γράμμα
Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἔνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τῶσαι λέξεις:
Ζώνη, δύο, λόχος, Πάδος, ἀναιρῶ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σικλαβαμῆνης Ἑλληνοπούλας

154. Κρυπτογραφικόν
123456789627 = Μέγας ἀνὴρ τῆς νεωτέρας
29847 = Τραφῆ. [Ἑλλ. Ἱστορίας.
32967646 = Εὐρωπ. πρωτεύουσα.
4947 = Ὑψωμα γῆς.
567147 = Σκευὸς οἰκιακόν.
678947 = Ἀρχαῖον ὄνομα μεγάλου
76847 = Δημητριακόν. [ποταμοῦ.
82927 = Πόλις ἰταλική.
94547 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερ Πατριδῶς

155. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων
Τὰρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου.
Ὀλίγος, ἴδιος, κοθαράς, διχόνοια, πνεῦμα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάσφην Στεφανίου

156. Φωνηεντόλιπον
Σν - θν - κ - χρ - κν
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γῆς τῆς Ἑλλάδος
157. Γρίφος
Ὡ Μίδα! ρίς οὗ παιδ' ΕΥΤ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰματωμένου Σίφους

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ., Ἀσκ. τῶν φύλλον 48, 49 καὶ 50.

619. Κανέριον (Κανῆ, Ρίον).—620. Πῆξις πυρῆς.
621. Π Ρ Ν Ο Σ Ν
          Η Ρ Ω Ο Σ Ν
          Σ Τ Η Ρ Ο Μ Υ Ι Υ
          Α Ν Ο Δ Ο Κ Ο Σ Ι
          Σ Ο Ν Σ Α
622. Ἀήλος - δόλος - δούλος.—623. Σάμος.
624. ΦΑΝΟΣ 625. ΠΕΡΣΕΥΣ (Πῆξις,
ΑΔΥΣ ἔρχομαι, Ρυπαρός, Σκότος,
ΝΥΝ ἔσχατος, Ὑγρόν, Συμπα-
ΟΣ θῆς).—626. Οὐ δύναται τις
Σ εὐσεῖ κυρίως δουλεῖν.—627
Ἡ ὑπόμονη μεγίστη ἀρετῆ. (ι - ι ὑπὸ μὲν ι -
μεγ' εἰς τια - ρ' - ἔση.)

628. Ἀμαλία (ἄμα, Ἀσία).—629. Κρόνος - ἄνοι.—630. Ἄδης - δάση.—631. Ὁ ἄρτος, ἡ Ἄστα.
632. ΞΕΝΟΦΩΝ 633. ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ
ΕΛΛΙΩΝ [Ὀλγα, Ὑρία, λῆρα, γά-
ΝΑΙΑΣ λα, ἀργά, Ρίγα, Ἰου-
ΟΙΑΣ λια).—634. ΔΕΥΚΟΣΙΑ
ΦΩΣ (ΔΕΥκωμα, ΚΩπιάς, ΣΙ-
ΩΝ κάγον, Ἀθηναί).—635. Ἡ
Ν καλὴ μέρα ἀπὸ τὸ πρῶτ
φάνηται.—636. Μῆδεις ἀρωμώτητος εἰσίοτω.
(μὲ δις - ἄγε - ο μετρί - τος εἰς ἦτο.)

637. Ἡράκλειτος (Ἡρα, Κλειτας).—638. Χιλιὰς - Γιάς.—639. Ἄργος - ἀργός - ἀργός.—640. Ἡ ἔλαια, τὸ ἔλαιον.
641. ΑΡΚΑΔΙΑ 642. Μῆδὲν ἄγαν (Ἡ
Ω Σ Τ ἀνάγκωσις κατὰ στίχους
Σ Τ Α ἐκ τῶν κάτω, δεξιόθεν
Σ Υ Α κατὰριστερόθεν ἐναλλάξ.)
Ι Π Ι —643. ΕΡΑΤΩ-ΦΩΛΟΣ
ΠΑΝΑΜΑΣ (Ἐφεσος, ΡΟδόπη, ΑΛ-
Α κιθάρας, ΤΟσον, ὨΣ-
Α τια).—644. Μαλέαν δὲ
Ι κάμψας, ἐπει αἰθου τῶν ὀλ-
Α καδε.—645. Ἀμύνεσθαι
περὶ πάτρης (ἀμύν εἰς θε - περὶ πα τρις.)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλά-
σεως τοῦ 1916, κόκκινα
μὲ χρυσοῦ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ
χρυσοδοσοῦν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τόμον,
εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πολοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ τα-
χυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀν-
τίτιμον, δραχμίας 2.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
Βιβλία τετραπλά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ, ἐκ-
δοθέντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-
κόνας) δρ. 6. Χρυσῶδ. δρ. 8.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς,
δρ. 0,60.
Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου (20 εἰκό-
νες) δρ. 3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.
Δεῦκωμα Μικρῶν Μυστικῶν,
Ἐκαστον τετραδίον δρ. 0,15
Δέση 7 τετραδίων δρ. 1,—
Δέση 15 τετραδίων δρ. 2,—
Δέση 25 τετραδίων δρ. 3,—
Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα)
δρ. 1,50. Χρυσῶδ. δρ. 2,50.
Ἡ Νίνα (20 εἰκόνας) δρ. 3,50.
Χρυσῶδ. δρ. 5.
Παιδικὸι Διάλογοι (Κουρτίδου).
Σειρὰ Α' δρ. 1,20. Σειρὰ Β' δρ. 1,20.
Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου)
δρ. 2. Χρυσῶδες δρ. 3,50.
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) Ἐκα-
στον δρ. 0,50. Χρυσῶδες τὰ 3 ὄμοι,
δρ. 2,50.
Πρὸς ὁ Νικίον (24 εἰκόνας) δρ.
3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.
Ὁ Πνευσιπώλης (24 εἰκόνας) δρ.
3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.
Ὑπερ Πατριδῶς (35 εἰκόνας) δρ.
3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.
Ὁ Φῶτης. Ἐμπετρον Διήγημα ὑπὸ
Χρ. Σμαρταΐδου, δρ. 0,60.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤῶΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δῶσαν αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον
ἐληφθῆσαν ἀπὸ 8—14 Φεβρουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ: Ν. Κ. Λαγυιάδης, Β. Ι. Κόλιας, Γ. Κ. Χατζιδάκης, Χρ. Α. Εὐαγγελίδης, Μ. Κ. Πε-
φάνης, Μ. Ο. Πλέσσας, Ἀγγ. Α. Βραχιάτης,
Κεκορημένος Θεσσαυρός, Ἰωάννα Θ. Μάγας,
Βλ. Γ. Βαλασοπούλου, Μαργαρίτα τοῦ Ἀγοῦ,
Γ. Ν. Μητοπούλου, Π. Γ. Φουφας, Ὁρακλῆ
Σταυραΐδου, Ἀντιγόνη Λυκούρη, Ἄννα Κα-
λαμῆνη, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Γ. Ε. Ὀλο-
σεν, Γερμανόπουλος, Ερ. Χάριτων, Κ. Α. Κρονη-
γᾶς, Ἰωάν. Α. Πελεκανός, Α. Γ. Βλαστός, Ἄδης,
Μαρίνα Μ. Βαλέου, Ἰερὸς Ἀγών, Κ. Μ. Εὐφ-
γελλίδης, Ἄρ. Α. Εὐαγγελίδης, Λέλα Δ. Καζε-
μάνη, Σπ. Π. Νικολαΐδης, Ν. Παπαμανώλης.

ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ: Α. Ζαμπέτας.
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ: Ἰω. Ν. Ντασιάνης,
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Α. Ν. Πατακουράκης.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Γ. Γροσῆς, Σπ. Κουλετῆρας
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Κουτσαλιάνης.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ὀλυμπία Γεωργιάδου
ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἰω. Α. Καλαμάτας,
ΟΔΗΣΣΟΥ: Ἡρώς τῶν Βαλκανίων,
ΠΑΤΡΩΝ: Ἰσμήνη Ι. Χαρολάμπη, Μαρίνα Χ.
Τριάντη, Παῦλος Χ. Τριάντη, Ἐλῆ Χ. Τρι-
άντη, Μάργ. Γ. Μπουμπά, Γυνδιατάνα, Ἀσλῆς Π.
Νικολόπουλος,
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Β. Σαρρῆς, Α. Κ. Μανιάτης, Γρ. Ι.
Ἀρμευράνης, Ἐλένη Ι. Ἀρμευράνη, Στ. Α. Σι-
μοῦτας, Μαρία Σ. Παούρη, Δ. Α. Πασιουλή, Ἰω.
Χ. Σταυραΐδης, Σ. Β. Βαλασομίδης, Εδστ. Νεστα-
ρίδης, Στέλλα Κ. Λαγουδάκη (δὲς), Θ. Πετρά-
νης, Στ. Α. Κατοράκης, Μ. Γ. Καμηλάς.
ΠΥΡΓΟΥ: Κ. Στανιόπουλος.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ε. Ν. Χρυσόφης, Ε. Π. Ζαφειρ-
ου, Κούλα Χ. Φαγγιῆ, Π. Γ. Μπερῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὄνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν Κληροῖδα καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἑξῆς τρεῖς
ΜΙΧΑΗΛ Κ. ΠΕΦΑΝΗΣ ἐν Ἀθήναις, **ΜΑΡΩ Γ.**
ΜΠΟΥΜΠΑ ἐν Πάτραις, καὶ **ΚΟΥΛΑ Χ. ΦΡΑΓ-**
ΓΙΑ ἐν Χαλκίδι, οἱ ὅσοι ἐνεγράφησαν διὰ
τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Μαριδας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879	Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.
Ἐτησίαν . . . . . δρ. 8.—	Ἐτησίαν . . . . . φρ. 10.—		Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50		τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος . . . . . 3,—	ΔΙΕΥΡΥΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὄδὸς Ἐδριπέδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		Περίοδος Β'—Τόμος 24ος	Ἐν Ἀθήναις, 25 Φεβρουαρίου 1917
			Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 13

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ
(Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ἀναγκάσθηκε ὅμως νὰ κκομπήσῃ
ἐπάνω στὸ ναυτιή (*), γιὰτι ἀλλοιωτικὰ
θὰ ἔπερτε.
— Καλά! καλά! ἐξώναζε ὁ Πέγ-
κροφ. Τὸ φορεῖο τοῦ κυρίου μηχανικοῦ.

στὴν ἄμμο. Ὁ Κύρος Σμιθ ἐκοιμάτο ἀ-
κόμη βαθεῖα.
Ὁ Πέγκροφ τότε, μὲ μεγάλη του
ἐκπληξὴ παρατήρησε, ὅτι ἡ φοβερὴ χθε-
σινὴ θύελλα εἶχε μεταβάλῃ τὴν ὄψιν ὅ-
λου ἐκείνου τοῦ μέρους. Ἐἶχαν γίνῃ ἀρ-
κετὰ σκουδαῖα κρημνισματῶν. Ἐβλεπε
ἐδῶ κ' ἐδῶ μεγάλα κομμάτια βράχου,
πεσμένα χάρω, κ' ἕνα πυκνὸ τάπητα
ἀπὸ θαλασσινὰ χόρτα, βούρλα καὶ φύ-
κια, νὰ σκεπάσουν ὅλη τὴν ἀκρογια-

λιά. Ἦταν φανερό, ὅτι ἡ θάλασσα,
περνώντας ἐπάνω ἀπὸ τὸ νητάκι, εἶχε
φθάσῃ ὡς τὴ βάση τοῦ γρανιτινοῦ τοίχου,
Μπροστὰ εἰς τὴν εἴσοδον τῶν Καμινῶν.
τὸ ἔδαφος ἐφαίνετο σπαραγμένο ἀπὸ
τὴ λυσσασμένη ἐπιδρόμῃ τῶν κυμάτων.
Μ' ἕνα κακὸ προαισθήμα, ὁ Πέγκροφ
ὠρμηθε στὸν διάδρομον. Κι' ἀμέσως σχε-
δὸν ξαναβῆκε καὶ στάθηκε ἀκίνητος,
κοιτάζων τοὺς συντρόφους του...
Ἡ φωτιὰ εἶχε σβύσῃ! Ἡ βρεγμένη
στάκτη δὲν ἦταν πιά παρα-
λάσπη. Τὸ καμένο πανί, ποῦ
θὰ ἐχορητίμευε γιὰ ὕσκα, εἶ-
χε γίνῃ ἀφαντο. Ἡ θάλασσα
εἶχε εἰσχωρήσῃ ὡς μέσα στὰ
Καμίνια κ' εἶχε ἀναστατώη
καὶ καταστρέψῃ τὰ πάντα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.
Ὁ Κύρος Σμιθ νὰ εἶνε καλὰ!—
Τὰ περάματα τοῦ Πέγκροφ.
—Τὸ τοῖχιμον τῶν ξύλων.—
Νῆσος ἡ ἡμεῖρος;—Τὰ σχέδια
τοῦ μηχανικοῦ.—Σὲ ποῦ ση-
μεῖο τοῦ Ἐιορητικοῦ Ὀμι-
νοῦ;—Μέσα στὸ δάσος.—Ἐ-
νας εὐόλιανος κωπῶς.
Μὲ λίγα λόγια, ὁ Γεδεῶν
Σπίλεττ, ὁ Χάρμπερτ καὶ ὁ
Νάβ ἔμαθαν τὰ συμβαίνοντα.
Ἄλλὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό,
ποῦ μπόρρυσε, κατὰ τὴν ἰδέα
τοῦ ναυτιή, νὰ ἔχη πολὺ σο-
βαρὰ ἀποτελέσματα, ἐπρο-
ξένης διαφερετικὴ ἐντύπωσι
σὲ καθέν' ἀπὸ τοὺς συντρό-
φους του.
Ὁ Νάβ ἐξαρνα, ὄλος χα-
ρὰ γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ κυ-
ρίου του, δὲν ἔδωσε καμμιά
προσοχὴ στὰ λόγια τοῦ Πέγ-
κροφ. Ὁ Χάρμπερτ πάλι τὰ
ἐπρόσεξε, ἀλλὰ δὲν συμμερί-
σθηκε ὄλους τοὺς φόβους τοῦ
ναυτιή. Κι' ὁ ρεπόρτερ ἀ-
πλοῦστα ἀποκρίθηκε:
— Μοῦ εἶνε ἀδιάρρο!
— Μὰ σᾶς ξαναλέω, ὅτι
δὲν ἔχομε πιά φωτιὰ.

*Ὁ Πέγκροφ ἐδοκίμασε νὰ νύψῃ φωτιὰ... (Σελ. 102, στ. 8')

— Μπα!
— Ότε κανένα τρόπο για νανάψωμε!
— Όχι δά!
— Μά τί λέτε, κύριε Σπίλετ;
— Ό Κύρος Σμιθ νά είνε καλαλάπο- κρήθηκε ο ρεπόρτερ. Αυτόθ θά μάς βρῆ τρόπο για νανάψωμε φωτιά!

— Μὲ τί;
— Μὲ τίποτα!

Ό Πέγκροφ έσώπασε. Γιατί κι' αυ- τός είχε μέσα του για τόν Κύρο Σμιθ τή μεγαλύτερη έμπιστοσύνη. Όπως οι σύντροφοί του, τόν θεωρούσε σωστό «μι- κροκοσμο», άποτελούμενο άπ' όλη τή σοφία κι' άπ' όλη τή έξυπνάδα του κό- σμου. Καλλίτερα νά ήσουν με τόν Κύρο Σμιθ 'ς ένα έρημονήσι, παρά χωρίς τόν Κύρο Σμιθ ετήν καλλίτερη πόλι τῆς Άμερικῆς. Μ' αυτόν δέν θά σου έλειπε τίποτα, μ' αυτόν δέν θά μπορού- σες ποτέ νά πεπλησιάζης!

Εάν έλεγε κανείς στός ναυαγούς έ- κείνους, ότι μία έκρηξίς ήφαιστείου θά κατέστρεφε τή γῆ που κατούσαν, θά τήν έδούλιαζε ετήν άδυσο του Είρηνηκού, θά του άπαντούσαν άφήρηστα:

— Ό Κύρος Σμιθ είν' έδω! Πές το του Κύρου Σμιθ!

Πρώτο δὲ παρὸν όμως, ο μηχανικός ήταν βυθισμένος στον ύπνο του και δεν μπορούσαν να προστρέξουν στην έρευρη- τικότητά του. Κατ' ανάγκην, τὸ δεινό τους θάταν λιτώτατο. Είχαν φάγη, όλο τὸ ψητό πουλι και δέν ήταν τρόπος νά ψήσουν άλλο κυνήγι όποιοδήποτε. Ε- πείτα και τὰ κορροκοὸ που ά- ποτελοῦσαν τὴν παρακαταθήκη, είχαν γίνη άφαντα. Επρεπε λοιπὸν νά φρον- τίσουν.

Πρώτα - πρώτα, μετέφεραν τόν Κύρο Σμιθ ετόν κεντρικό θάλαμο τῶν Κα- μινιῶν. Εκεί κατώρθωσαν νά του κά- μουν ένα στρώμα από φύκια και χορτα, που είχαν μείνη σχεδὸν στεγνά. Ό βα- θὺς ύπνος που τὸν είχε κυριεύση, θά τὸν έδυνάμωνε γρήγορα και καλλίτερα βέβαια από μίαν άφθονη τροφή.

Είχε νυκτώσῃ και, μαζί με τή νύ- κτα, είχε καταιθῆ κι' ή θερμοκρασία. Επειδὴ ή θύελλα είχε καταστρέψη τὰ βουλώματα που είχε κάμη ο Πέγκροφ σέ διάφορες τρύπες του διαδρόμου, ψυ- χρότατα ρεύματα έσχηματίσθησαν και τὰ Καμινία έγειναν πάλι σχεδὸν άκα- τοίκητα. Ό Κύρος Σμιθ, άδυνατισμέ- νος, έξαντλημένος, θά έπάγωνε, αν οι σύντροφοί του δέν έβγαζαν τὰ σακάκια τους και τῆς μπλουζες, για νά τὸν σκε- πάσουν.

Και τὸ βράδυ εκείνο, οι ναυαγοί δέν έφαγαν τίποτε άλλο από τὸς λιθο- δάμο υς, που ο Νάβ και ο Χάρμπερτ έμάζεψαν ετήν άμμουδιά, σαν τὴν πρώ- τη ήμέρα. Μὲ τὴ διαφορά μόνο, ότι ο μικρὸς έπρόσθεσε και μερικά φαγώσιμα

ρούκια, που τὰ βρήκε σέ κάτι ψηλοῦς βράχους, όπου δέν εφθανε ή θάλασσα, παρά τῆς ώρες τῆς μεγάλης καλίρ- ροιας. Τὰ «φυκοειδῆ» αυτά, έμοιαζαν με σαράγγια και είχαν μιά ούστια κολ- λώδη, αρκετά πλουσία σέ στοιχέα θρε- πτικά.

Αργότερα, τὸ ψύχος έγεινε πολὺ δυνατὸ και δυστυχῶς δέν είχαν κανένα μέσο νά τὸ πολεμήσουν.

Ό ναύτης, αλήθινά πεισματωμένος, προσπάθησε με κάθε τρόπο νανάψη φωτιά. Ό Νάβ τὸν βοηθούσε. Είχε βρῆ λίγα ξερόχορτα και, κτυπῶν τὸ ένα με τάλλο δυὸ χαλίκια, έβγαζε σπίθες' αλλά ούτε τὰ ξερά εκείνα θρύα ήταν αρκετά εύφλεκτα, ούτε ή σπίθες είχαν τή δύναμη εκείνων που βγαίνουν, όταν κτυπᾶ κανείς με τὸ άσάλι τὴ συνεπι- σμένη τσακμακίπετρα. Δέν έκανε λοι- πὸν τίποτα ο μαύρος.

Ό Πέγκροφ τότε, αν και χωρίς έμ- πιστοσύνη στή μέθοδο, έδοκίμασε νανά- ψη φωτιά, τρίβων ξερά ξύλα, σαν τὸς άγρίους. Αλλά του κάκου έπολέμησε κι' αυτός και ο Νάβ. Τότε «κίνηρις», αν μετεβάλλετο, κατὰ τή γνωστή θεω- ρία, σέ «θερμότητα», θά εφθανε ίσως για νά βράση τὸ καζάνι ενός υπερωκεα- νειου. Φωτιά όμως δέν έγεινε. Ζεστά- θηκαν τὰ τρίβόμενα ξύλα, ζεστάθησαν κι' εκείνοι που τρίβαν, αλλά τίποτα περισσότερο. Γύστερ' από άγώνα μιάς ώρας, ο Πέγκροφ, καταίδρωμένος, τὰ πέταξε με θυμό.

— Άμ δέν θά πιστέψω εγὼ ποτέ, ότι οι άγριοι κάνουν έτσι φωτιά; εφώ- ναξε. Εύκολότερο είνε νανάψουν με τὸ τρίψιμο τὰ χέρια μου, παρά τὰ ξύλα.

Ό ναύτης όμως είχε άδικο. Είνε γε- γονὸς βεβαιωμένο, ότι οι άγριοι ανα- φλέγουν τὸ ξύλο μ' ένα γοργό τρίψιμο. Αλλά κάθε είδος ξύλου δέν είνε κατάλ- ληλο για τέτοια δουλειά κι' επειτα χρειάζεται μιά ιδιαιτέρα δεξιότης, που ίσως ο Πέγκροφ δέν τὴν είχε.

Ό θυμὸς του δέν έδάσταξε πολὺ: Τὰ ξύλα που είχε πετάξη, τὰ είχε πάρη ο Χάρμπερτ κι' ο ναύτης έλιγώνετο από τὰ γέλια, βλέπων τῆς άπεγνω- σμένες προσπάθειες που έκανε ο έφη- βος, για νά επιτύχη εκεί που απέ- τυχε εκείνος.

— Τρίβε, παιδί μου, τρίβε! του έ- λεγε.

— Τρίβω, άποκρίθηκε γελῶν ο Χάρ- μπερτ. Αλλά δέν τὸ κάνω γι' άλλο σκοπό, παρά για νά ζεστάνω κι' εγὼ τὰ παγωμένα χέρια μου σαν και σενα!

Πραγματικῶς, σέ λίγο ο έφηβος ζε- στάθηκε αρκετά. Φωτιά όμως, έπρεπε νά τὸ πάρουν άπόφασι ότι δέν θά είχαν εκείνη τή νύκτα. Ό Γεδεῶν Σπίλετ ζανάψε για εικοστή φορά, ότι μόνον ο Κύρος Σμιθ θά μπορούσε νανάψη. Καί

ξαπλώθηκε σέ μίαν άκρη, για νά κοι- μηθῆ. Ό Χάρμπερτ, ο Νάβ κι' ο Πέγ- κροφ τὸν έμιμήθησαν. Ό Τσπ έκοιμάτο στὰ πόδια του κυρίου του.

Τὴν άλλη μέρα, 28 Μαρτίου, όταν έξύπνησε ο μηχανικός, κατὰ τῆς όκτώ, είδε τὸς συντρόφους του, που παραυύ- λογαν αυτό τὸ ξύπνημα γύρω του, και πάλι τὰ πρώτὰ του λόγια ήταν:

— Νῆσος ή ήπειρος;
— Του είνε γίνη μονομανία!
— Τὰ ίδια πάλι; Δέν τὸ ξεύρωμε, κύριε Σμιθ, άποκρίθηκε ο Πέγκροφ.
— Δέν τὸ μάθατε άκόμη;
— Θα τὸ μάθωμε, άμα μάς οδηγή- σετε σείς.

— Μου φαίνεται πὸς εἶμαι σέ κα- τάστιασι! εἶπε ο μηχανικός.

Και χωρίς μεγάλο κόπο, έτηχώθη κι' εστάθηκε όρθιος.

— Ωραία! εφώναξε ο ναύτης.

— Πεθαίνω προπάντων από πείνα! υπέλαβε ο Κύρος Σμιθ. Αδέλφια, λίγο φαί και θά γίνω περδίκι. Έχετε, νομί- ζω, φωτιά...

Σ' αυτό δέν έδιδάσθη κανείς νάπο- κρήθῃ. Μόνον σέ λίγες στιγμές, ο Πέγ- κροφ εἶπε:

— Είχαμε, κύριε Σμιθ, αλλά δυ- στυχῶς δέν εχομε πιά!

Κι' ο ναύτης διηγήθηκε όσα συνέ- θηκαν χθές. Ό μηχανικός έδιασκέδασε πολὺ με τὴν ιστορία του μονάκριβου σπύρτου και με τὰ πειράματα που έκα- μαν νανάψουν φωτιά κατὰ τή μέθοδο τῶν άγρίων.

— Θα ιδοῦμε, εἶπε ύττερα. Αν δέν βροῦμε ούστια που νά μοιάζη με ύσκα...

— Τότε; ρώτησε ο ναύτης.

— Τότε θά κατασκευάσουμε πυρεία.

— Χημικά!

— Χημικά!

— Τὸ εύκολότερο του κόσμου, ε ; εφώναξε ο ρεπόρτερ, κτυπῶν τὸν ώμο του ναύτη.

Βέβαια που δέν ήταν τὸ εύκολώ- τερο του κόσμου! Αλλά ο Πέγκροφ δέν εἶπε τίποτα κι' εβγήκαν όλοι μαζί.

Ό καιρὸς είχε ξαναγίνη ώρατος. Ζωηρὸς ήλιος ανέβαινε από τὸν όρί- ζοντα τῆς θάλασσας κι' ο γρανίτινος τοίχος άντίκρου σπινθηροβολούσε σά χρυσός.

Αφοῦ έρριξε γοργὸ βλέμμα γύρω του, ο μηχανικός έκάθησε 'ς ένα κομ- μάτι βράχου. Ό Χάρμπερτ του έπρό- σφερε λίγα κοχύλια με φύκια.

— Δέν εχομε τίποτ' άλλο, κύριε Σμιθ!

— Ευχαριστῶ, παιδί μου. Μου φθά- νουν για τὴν ώρα!

Κ' έφαγε με μεγάλη όρεξη τὴν ισχνή εκείνη τροφή και ήπιε φρέσκο νερό από τὸ ποτάμι.

(*Επεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΗΛΗ

Εν έπεισώδιον του Άλεξ. Σού- τσου:— Από τὴν διάλεξιν του κ. Τσο- κοπούλου περι' Άλεξάνδρου Σούτσου, τὸν όποιον έγνωρίσατε εἰς τὸ προηγού- μενον φύλλον, άποσπῶμεν τὸ χαρακτη- ριστικὸν αὐτοῦ έπεισώδιον τῆς ζωῆς του:

«Κάποιος από τὸς δριμύτερον σατυ- ρισθέντας ύπὸ του ποιητοῦ, άποφασίζει νά τὸν ξεκάμη και, ενῶ ο Άλέξανδρος Σούτσος μεταβαίνει διά ξηρᾶς από τὸ Ναύπλιον εἰς τὰς Άθήνας, εἴκοσι ά- γριάνθρωποι τὸν περιμένουν εἰς μίαν καμπὴν του δρόμου τῆς Καλαυρίας. Ό ποιητῆς εύρίσκειται μεταξύ αὐτῶν μόνος,

ίσως δέ και άσπλος' αλλά δέν χάνει τὸ θάρρος του. Αρχίζει νά τὸς λέγη άστεία, νά τὸς απαγγέλλη στίχους, πθανὸν και τὴν σατυραν άκριβῶς εκεί- νην, τὴν όποίαν εγραψεν εναντίον του ἀνθρώπου, που επλήρωσε τὸς δολοφόν- νους νά τὸν ξεκάμουν. Και οι άγριάν- θρωποι άποκλιζονται, γελῶν και... άρ- κοῦνται νά του πάρουν μόνον τὰ ένδύ- ματα και τὰ χρῆματά του.

«Αν αναπαραιτήσωμεν με τὴν φαν- τασίαν μας αὐτὴν τὴν εἰκόνα του κατα- δικασμένου ανθρώπου, ο όποῖος, εύρι- σκόμετος μεταξύ εἴκοσι δολοφόνων τῆς εποχῆς εκείνης, σώζεται με τὸς στί- χους του, εχομεν ζωντανεύοντα τὸν θούλον του Όρφέως, εξημερώνοντος με τὴν λύραν του τὰ θηρία.»

***

Τάφοι ποιητῶν:— Η Έλλάς δέν απέκτησεν άκόμη τὸ Πάνθεόν τῆς. Εἰς τὸ Κοιμητήριον όμως τῶν Άθηνῶν βλέπει κανείς μερικὸς ένδοξους τάφους.

Ό τάφος του Σπυριδωνος Βασιλειάδου, συγγαρῆως τῶν «Αττικῶν Νυκτῶν», άποτελεῖται από έν πελώριον μαρμαρι- νον βιβλίον, ανοικτόν, ἐπὶ του όποιου αναγράφεται ὁ τίτλος «Αττικά Νύ- κτες». Γποβλητικώτερος εἰνε ο τάφος του Παναγιώτου Σούτσου, του ποιητοῦ του «Όδοιπόρου», -όπως υπήρχε τουλά- χιστον μέρη τινός, διότι δέν γνωρίζο- μεν αν υπάρχη άκόμη. Εἰς ένα μέρος τῆς τραγωδίας, ο Όδοιπόρος, ο ήρωας, ο όποῖος είνε αὐτός ο ποιητῆς, πα- ραγγέλλει:

Εἰς τὴν ὁδὸν κ' εἰς τὴν σιάν — Ὅσταν ἀποθάνω,— Πλατάνω δασίς γέρασε, Τὰ κόκαλά μου θάψι σὺ Και γράψε από πάνω: Ό Όδοιπόρος πέρασε!

Αὐτό, όπως και πολλοί στίχοι του «Όδοιπόρου», εμεινε παρομιμῶδες. Και οι θαυμασταὶ του ποιητοῦ τὸ ένθυμηθη- σαι όταν πέθανε—40 ἔτη μετά τὴν δη- μούσειυσιν του έργου του εκείνου,—κι' ε- πέγραψαν εἰς τὸ μάρμαρον του τάφου του άπλῶς:

Εἰς τὴν ὁδὸν κ' εἰς τὴν σιάν — Ὅσταν ἀποθάνω,— Πλατάνω δασίς γέρασε, Τὰ κόκαλά μου θάψι σὺ Και γράψε από πάνω: Ό Όδοιπόρος πέρασε!

Αὐτό, όπως και πολλοί στίχοι του «Όδοιπόρου», εμεινε παρομιμῶδες. Και οι θαυμασταὶ του ποιητοῦ τὸ ένθυμηθη- σαι όταν πέθανε—40 ἔτη μετά τὴν δη- μούσειυσιν του έργου του εκείνου,—κι' ε- πέγραψαν εἰς τὸ μάρμαρον του τάφου του άπλῶς:

Εἰς τὴν ὁδὸν κ' εἰς τὴν σιάν — Ὅσταν ἀποθάνω,— Πλατάνω δασίς γέρασε, Τὰ κόκαλά μου θάψι σὺ Και γράψε από πάνω: Ό Όδοιπόρος πέρασε!

Αὐτό, όπως και πολλοί στίχοι του «Όδοιπόρου», εμεινε παρομιμῶδες. Και οι θαυμασταὶ του ποιητοῦ τὸ ένθυμηθη- σαι όταν πέθανε—40 ἔτη μετά τὴν δη- μούσειυσιν του έργου του εκείνου,—κι' ε- πέγραψαν εἰς τὸ μάρμαρον του τάφου του άπλῶς:

Εἰς τὴν ὁδὸν κ' εἰς τὴν σιάν — Ὅσταν ἀποθάνω,— Πλατάνω δασίς γέρασε, Τὰ κόκαλά μου θάψι σὺ Και γράψε από πάνω: Ό Όδοιπόρος πέρασε!

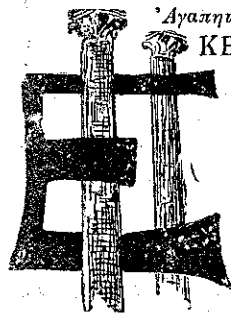
Ο ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ ΠΕΡΑΣΕ...

Γκουριζανιά:—Τί δύσκολο ο- νομα! Αλλά πρέπει νά τὸ μάθη κανείς και νά τὸ ένθυμηται: Τὸ Γκουριζαν- κάρ είνε τὸ ύψηλότερον σημεῖον του πλανῆτου μας. Μία κορυφή τῶν Γμα- λαίων ύψους 8,840 μέτρων.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΝΗΣΤΕΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΚΕΙΝΟΙ που με τὰ γελοία σοφίσματα που ξερούμε, τολ- μῶν νάμισθῆτον κι' αὐτὴ τὴν ύπαρξη του Θεοῦ, φαντά- ζομαι με τί πε- ριφρόνητι θά μι- λοῦν για τῆς θρησκευτικῆς νηστείας, αφοῦ κι' εὐσεβεῖς άκόμη άνθρω- ποι, Χριστιανοί όρθόδοξοι, εχομεν τὴν ιδέα ότι σήμερα είνε ένας τύπος περιττός. Τύπος ναί, ίσως' περιττός όμως όχι.

Γιατί τότε κι' όλοι οι άλλοι τύποι θά- ταν περιττοί και θάχαμε μιά θρησκεία χωρίς καμιά έξωτερική ένδηλώση, που μου φαίνεται παράλογο. Τὸ κάτω-κάτω κι' ο Χριστιανὸς πρέπει νά διακρίνεται από τὸν Μωαμεθανὸ, τὸν Εβραῖο, τὸν Βου- διστή, τὸν Ειδωλολάτρη ή τὸν άθεο, με τὸ νά παραδέχεται και νά έντελῆ κά- ποιους τύπους, κάποια πατροπαράδοτα εθίμα, που έν άπ' αὐτὰ είνε και νά πα- σχάλη ή νά νηστεύη τῆς ήμέρας που ο- ρίζει ή άγιωτάτη μας Έκκλησία.

Είνε αλήθεια, ότι σήμερα, ή θρη- σκευτικῆς νηστείης δέν εχομεν πιά όλο τὸν σκοπό και τὴ σημασία που είχαν τὸν παλὴ καιρό, όταν τῆς έθέσπισαν οι ά- γιοι Πατέρες. Η Έκκλησία έξαρνα εφρόντιζε τότε και για τὴν υγεία τῶν πιστῶν τῆς, και σέ ώρισμένα χρονικά διαστήματα τὸς άνάγκασε με τρόπο νάπέχουν από τὸ κρέας, που ή κατά- χρωςίς του είνε βλαπτική. Σήμερα αὐτὸ τὸ κάνει ή επιστήμη, ή υγιεινή. Ό για- τρός που αντικατέστησε 'ς αὐτὸ τὸν άρ- χαῖον Ιερέα, θά σᾶς όρίση καλλίτερα τὴ διαίτά σας και θά σᾶς πείση εύκολώτερα, ότι για τὴν υγεία του σώματος πρέπει νά κρατῆτε ένα μέτρο και μιά ποικιλία σὸς φαγητό. Η Έκκλησία, που διδά- σκει πάντα και τὴν ήθική, προβάλλει

τώρα τὴ νηστεία μόνο σχεδὸν για τὴν υ- γεία τῆς ψυχῆς. Και ύπ' αὐτὴ τὴν έπο- ψη, ή νηστεία είνε κάτι περισσότερο από τύπος. Γιατί ο άνθρωπος που νηστεύει, είνε ήσυχώτερος, πνευματικώτερος, νηφα- λιώτερος, έχει περισσότερη όρεξη για έρ- γασία και ζωηρότερη άκόμη διάθεσι για προσευχή. Τὸ «άνω σχάμεν τὰς καρδίας»

δέν γίνεται βέβαια άκουστὸ με φαγοπι- τικῆς καταχρήσεις, με γλέντια και με ξε- νόχτια. Εχτός αν νομιζετε, ότι και ή προσευχή είνε... περιττή. Αλλά' επειδὴ έμένα μου φαίνεται πολὺ άναγκαία, νο- μίζω ότι δέν είνε περιττή ούτε ή έγ- κράτεια, ή νηστεία...

Τὸ βέβαιο είνε, ότι σήμερα, κι' οι οι πὸ καλοὶ Χριστιανοὶ δέν κρατοῦν πολ- λὸ αὐστηρά τῆς θρησκευτικῆς νηστείης. Τῆ Μεγάλη Σαρακοστή, παραδείγματος χάρι, περιορίζονται νά νηστεύουν τὴν πρώτη και τὴν τελευταία εβδομάδα, και από τῆς άλλες, τὸ πολὺ-πολὺ, μόνο Τε- τάρτη και Παρασκευή. Τὸ ίδιο έπάνω- κάτω και τὸ Σαραντάμερο τῶν Χριστου- γέννων, και τὸ Δεκαπενταγούστο' εχομεν δέ καταγωγή σχεδὸν έντελῶς τὴ νηστεία τῶν Αγίων Αποστόλων, τὸν Ιούλιο, και του Σταυροῦ, τὸν Σεπτέμβριο. Ετσι νομιζουμ, ότι έπρεπε νά τροποποιηθῆ τὸ εθιμο, για νά είνε πὸ σύμφωνο με τὴν εποχή μας και με τὴ ζωὴ τῶν πόλεων, που διαφέρει βέβαια από τὴ ζωὴ του μο- ναστηριοῦ. «Σιωπηλῶς» αὐτὸ τὸ παρα- δέχεται κι' ή Έκκλησία. Γι' αὐτὸ κανέναν πνευματικὸς δέν άρνέεται σήμερα τὴν Ἁγία Κοινωνία 'ς ένα Χριστιανὸ που δέν εκράτησε όλη τὴ Σαρακοστή, ενῶ αν τᾶκανε τὸν παλὴ καιρό, χωρίς σβ- βαρή αίτια, εγένετο άποσυναγώγος.

Βλέπετε λοιπὸν, ότι κι' ή Έκκλησία, που μερικοὶ τὴ βρίσκουν όπισθοδρομική, άναχρονιστική, και λογική είνε, και με τῆς περιστάσεις συμφυραίνεται. Α- πόδειξις ότι πέτος ή Ίερα Σύνοδος, εἰς αίτιας του άπικλισμοῦ που μάς στερεῖ τὰ κυριώτερα τῶν εθίμων, — ψ ῆ ϊ, ὅπρια, κτλ. —κατήγορησεν έντελῶς τὴ νηστεία, άπήλλαξε τὸς Χριστιανούς από τὴν υ- ποχρέωσι νά νηστεύουν έστω και μιά μέρα. Ασθενής, ὀδοιπόρος και... άπο- κλεισμένος άμαρτῶν οὐκ έχει! Μπο- ρεῖ κανείς νά πιη γάλα και τὴ Μεγά- λη Παρασκευῆ, που λέει ο λόγος, αν δέν εχη άλλο τίποτα, και νά κοινωνήσῃ τὸ Πάσχα. Παρακαλῶ νά τὸ προσέξουν καλά μερικὰ παιδιὰ, που εχομεν τὸ άν- τίθετο—αν και πάντα προτιμώτερο— ελάττωμα από τὸς ελαφροῦς άθείζον- τας. Γιατί ξερω και τέτοια, προπάντων κορίτσια, που κλαῖνε και κἀνουν σκη- νές, όταν ή μητέρα ταναγκάζη νά φῶνε, για τὴν υγεία τους, κάτι πασχάλινὸ σέ ήμέρα νηστήσιμη. Αὐτὴ τὴ φορά, δέν έχει. Ανωτέρα βία! Θά τρώτε, αγαπη- τοί μου, ὅτι βρίσκετε κι' ὅτι σᾶς δί- γουν, και θά δοξάζετε τὸν Θεό, που νά εἴσθε βέβαιοι, θά σᾶς συχωρέση. Μόνον αν ἐπιμένετε νά νηστεύετε, με κίνδυνο τῆς υγείας σας, τῆς ζωῆς σας, έστω και τῆς λίγης ήμέρας που συνεθίζατε άλλοτε, πέτος θά είνε άμαρτία.

Σᾶς ἀσπάσομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΙ

[ΔΙΗΓΗΜΑ]

— Ά, τί ώρα! κερίθρα! Τι χρώμα, τί εὐωδία καί—φαντάζομαι—τί γεύσι!... Έχετε λοιπόν μελίσιμα εδώ;

— Ναι, αλλά χωρίς να είμεθα μελισσοκόμοι. Δεν είναι ανάγκη. βλέπετε, γιατί βρίσκονται άγριο μέλι, θαυμάσιο, παντού. Δυστυχώς, δεν το αγαπούμε μόνον εμείς. Συχνά είμαστε υποχρεωμένοι να το διαμερισθούμε από της αρκούδες, που το αγαποῦν επίσης.

— Πώς ήθελα να τραγήσω μέλι μαζί σας καμιά μέρα!

— Μά νομίζετε, ότι το κυνήγι τής αρκούδας δεν παρουσιάζει κινδύνους;

— Μπα! τόσο το καλλίτερο!

— Γενναία ή απάντησίς σας. Μοῦ άρέσουν οί ριφokinδύνοι άνθρωποι!

Αυτή ή συνομιλία έγινετο μεταξύ του Μεξικανού κ. Χαρχκάς και ενός Γάλλου φίλου του, του κ. Ροντέλ, που

«Έπι τέλους επυροβολήσε.»

τον είχε γνωρίσει στη Νέα Υόρκη και τώρα τον φιλοξενούσε για λίγο στο κτήμα του.

Ύστερ' από δυο ημέρες, ακολουθούμενος από τρεις σκύλους και από έναν υπηρέτη Βεργινιανό, ανέβαιναν στα βουνά, που εύρίσκοντο ανατολικά, σε μικρή απόσταση από τη φαζέντα.

Αφού διέσχισαν μια θελκτική έξοχή, που κάθε στιγμή άλλαζε όψη, σαν τις ώραϊες εκείνες τοποθεσίας που βλέπομε στους Κινηματογράφους, έφθασαν σ' ένα ποταμάκι, που επήγαζεν από το βουνό και μπήκαν σε μια μικρή φάραγγα.

Εδώ κ' έκαΐ ύψώνοντο πεύκα θαυμάσια. Σε μια από της φυσικής εκείνες κοιλότητες, που έχρησιμευαν στής μέλισσας για κυψέλη, είδαν μια ώραϊα κερίθρα. Θα την έκαιριαν εύκολα, γιατί ή μέλισσας, καθώς εφαινετο, είχαν εγκαταλείψει εκείνη την κατοικία. Και ο κ. Ροντέλ ειπε γελών:

— Η κυρίες αρκούδες μās δίνουν βέβαια την άδεια να δοκιμάσωμε αυτή την λιχουδιά...

Αλλά δεν επρόφθασε να τελειώσει: Οί σκύλοι άρχισαν να γαυγίζουν κι ώρμησαν μπροστά.

— Προσοχή! τοῦ ειπε σιγά ο Μεξικανός,

Άμέσως ένας κρότος, ένας θόρυβος μέσα στους θάμνους, επρόδωσε την παρουσία αρκούδας. Και σε λίγο, το θηρίο παρουσιάσθηκε, κυνηγημένο από τους σκύλους.

Ο κ. Χαρχκάς το έσκόπευσε με το τουφέκι του. Αλλά τη στιγμή που έκαμε να πυροβολήσει, μια άλλη αρκούδα, σε απόσταση λίγων βημάτων, επρόβαλε το πελώριο σώμα της. Ο κυνηγός, έξ αντκτικτου, έγρύοσε κ' ή τουφεκία του, ελάθεψε: άντί να σκοτώση την πρώτη αρκούδα, την επλήγωσε ελαφρά στον ώμο.

Η πληγή αυτή εξώργησε το θηρίο, που έράνηκε αποφασισμένο να μωυθη. Άρπσε ένα υπόκοφο γρολλισμό, ή άλλη αρκούδα άνταποκρίθηκε, έτρεξε μ' ένα πήδημα κοντά της, κ' οί δυο μαζί στάθηκαν, για ν' αντιμετωπίσουν γενναία τους σκύλους.

Έγινε μια πάλη τρομερή. Ένω τα πιστά ζώα προσπαθούσαν να δαγκάσουν τους αντιπάλους, έν από τα θηρία άρπαξε

τον ένα κύλο με τα φοβερά του νύχια και τοῦ εξέσχισε όλως διόλου το σώμα. Συγχρόνως τώ άλλο, σε διάστημα λίγων δευτερολέπτων, έπιπξε τον δεύτερο σκύλο μ' ένα ισχυρό αγκάλιασμα, εξεσεινδόνισε τον τρίτο στον άέρα, άρκετα μέτρα ψηλά, και κατόπιν ώρμησε κατά του Βεργινιανού.

Η υπηρέτης, φοβισμένος, έτρεξε σ' ένα δένδρο και με μεγάλη εύνηρησία σκαρφάωσε στον κορμό του.

Ο όγκος των δύο θηρίων έκρυβε τον κ. Χαρχκάς από τον κ. Ροντέλ, που έστέκετο πλάγια και δεν έτολμούσε να πυροβολήσει, μη γνωρίζων για ποιό λόγο ο Μεξικανός έμποδιζετο να εξακολουθήση το κυνήγι. Στην έχρη υπέθεσε, ότι σφοδήθηκε μη πληγώση τους σκύλους: αλλά τώρα που τά δυστυχημένα ζώα κατέκειντο άψυχα, γιατί ο κ. Χαρχκάς δεν άκούετο;

Ετοιμάσθηκε να πυροβολήσει αυτός κ' έσκόπευσε τώρα με προσοχή, όταν ένα κίνημα τής τελευταίας αρκούδας, τοῦ εξεσκέπασε τον φίλο του. Ήταν πεσμένος κάτω. Φαίνεται, ότι το πόδι του είχε σκοντάψει σε καμιά πέτρα, είχε κτυπήσει ίσως, και δεν μπορούσε τώρα να σηκωθή.

(Έπεται το τέλος) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Η' — ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΟΥΤΣΟΣ

[Διάλεξι του κ. Γ. Τσοκοπούλου]

Νεώτερος άδελφός του Άλεξάνδρου, ο Παναγιώτης Σούτσος έγεννήθη επίσης εις την Κωνσταντινούπολην τό 1806. Η ζωή των δύο άδελφών υπήρξε σχεδόν όμοια. Μαζί έσουδάσαν εις την πατρίδα των και εις την Χίο, μαζί μετέβησαν εις τό Παρίσι να τελειοποιηθούν, και μαζί καθήλθον εις την Ελλάδα, μετά την έκρηξη της Έπαναστάσεως; και την άπελευθέρωσιν του Βασιλείου. Η διαφορά εις, ότι ο Παναγιώτης, μαλκώτερος, μετριωπαθήςτερος, επιφυλακτικώτερος ως σατυρικός και δημοσιογράφος, δεν ειχε τās άγρίας καταδύσεις του άδελφου του, ύπερ του οποίου μάλιστα ήμπορούσε και να μεσιτεύη, οσάκις κατείχεν ύψηλήν δημοσίαν θέσηιν, — γραμματέως π: χ: του Σερβουλίου τής Επικρατείας. Ο ήγεμονίδης ποιητής ένυμφεθη πλουσίαν άριστοκράτιδα, την θυγατέρα του (ακωνθίου κόμητος Λογοθέτη κ' εκ του γάμου τούτου απέκτησε μιάν κόρην, την Μαρίαν. Άλλ' ή εύχη δεν τον εύδωσε μέχρι τέλους και, οπώ: ο άδελφός του εις Σμύρνην, άπέθανε και ο Παναγιώτης πτωγός κ' έρημος εις τās Αθήνας.

Έγραψε πλήθος ποιήματα, δραματικά, έπικα και λυρικά. Το γνωστότερόν του ειπε ο «Οδοιπόρος», τραγωδία εις πέντε πράξεις, έργον τής πρώτης του νεότητος (έγγραφή τό 1827). Κατέν άλλο δεν ειχε την δημοτικότητα αυτού του «Οδοιπόρου», ούτε έκαμε τώσας εκδόσεις, άφού και σήμερον ακόμη ανατυπώνεται όλον κ' εξοδεύεται εις χιλιάδας εύθηρών αντιτύπων. Και ως να προηθάνετο αυτήν την μακρινήν επιτυχίαν, την άθανάσιαν αύταις ειπέιν τοῦ έργου του, ο ποιητής τό άφιέρωσεν άργότερα εις τούς μεταγενεότερους. Ίδού ή ιστορική αυτή και ώραϊα πράγματι αφιέρωσι:

Αφιέρωσις του «Οδοιπόρου» εις τούς Μεταγενεστέρους.

Πρός σάς τό βλέμμα έχομεν, Όσοι έν μέσω τρέχομεν Έπιωφελών άγώνων, Ό άνθρωποι δόριοτοι,

Ό γενναί άγνώριοτοι, Τών έχομένων κλύων!

Ναι, διά σάς, ω φίλοι μου, Τά μουσοφόρα χείλη μου Ηζώ άφηγητόν τόση. Άς ήθελεν ή τύχη μου Ολίγοστοι κών στίχοι μου Γλυκείς να σάς φωνάσι!

Θηγτόν δεν έκολάκευσά, Την άρετήν ελάτρευσά, Την άρετήν λατρεύω! Το ψεύδος δεν έκηρύξασ, Τυράννους δεν έστήριξά, Πρωτεία δεν θηρέσά.

Υινών την Όραιότητα Και άλλων την Θεότητα Έπέρασά τον βίον, Ολίγας λάμψεις χύσαντα, Άλλά και μη μοχθήσαντα Προς κτήσιν μεγαλείων.

Ίδού τον «Οδοιπόρον» μου Μικρόν σάς στέλλω δώρόν μου, Η Μούσα μου ή γραία Σάς στέλλει μεθ' άπλότητος Το τέκνον τής νεότητος Έτων δεκαεννέα.

Διά τής φαντασίας μου, Εις τής μελαγχολίας μου Τας άγγελίους ώρας,

Ό γενναί, ήδύνομοι Στοῦ μέλλοντος ναφίνομαι Τās νεφοκρούπτους χώρας.

Ό σεις, μεταγενέστεροι! Δέν θέλει ευτυχέστεροί Απο τούς ζώντας ζήση, Έλευθεροί κών μειναιτε, Και τούτο μόνον δυνατόν Να με παρηγορήση.

Ευδαίμων, άν λάμψωσι Κ' άν επανακάμψωσι Καιροί του Περίκλέους, Και άν κανέν μου πόνημα Προς τό αρχαϊόν φρόνημα Προάγη σάς τούς νέους!

Ευδαίμων, άν θελήσετε Νεκρούς κών να τιμήσετε Τούς ποιητάς του Γένους! Ός άθλον των άγώνων μου, Δέν θέλω των συγχρόνων μου Τούς φειδωλοῦς επαινοῦς.

Αυτοί τούς ύμνους στέλλουσιν Εις όσους δεν τούς θέλουσιν Ένωτός του μνημιάτός των, Και τās κηθάρας κρούουσιν Δι' όσους δεν άκούουσι Μολπές του κρούσμάτός των.

Και όμως τά ποιήματα Δέν ειν' εκείνων κτήματα. Όσοι τά μελουργοῦσιν Οί ποιηταί μεν θνησκουσι, Τά δ' ετη Σας εύρίσκουσι Και Σας ήθοποιούσιν.

Από τό δεσμωτήριον, Λαβών τό δηλητήριον, (*) Εις Σας, μετά του κόσμου, Άφήκε πάν του πόνημα Ός δάξης κληρονόμημα Ό μάργος άδελφός μου!

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

— Μας κάνετε τη χάρι, σινιορίνο, μου ειπε όσο μπορούσε ευγενικώτερα, να μās οδηγήσετε στο σπίτι του πατέρα σας; Κοιέστα νέμπι κ'! (**)

Δέν μās άφινει, ή αναθεματισμένη, να βλέπομε ούτε τη μότη μας!

* * * Ήταν φανερό, ότι ο κακούργος δεν θα παραιτούσεν εύκολα το σχέδιό του και τό θάρρος άρχισε να μου λείπει, όταν είδα, ότι αυτοί οί Μπαρμπούτζηδες δεν έννοούσαν να μάρψουν από κοντά. Το χέρι που απέθεσε στον ώμό μου ο Βάρθος, ήταν χέρι κατακτητού και μ' εξανάγκασε να υποταχθώ. Προσποικήθηκα όμως, διεν τό καταλάβαινα και με μεγάλη μου ευχαρίστηση, κατά τό φαινόμενο, αποκρίθηκα φυσικώτατα:

— Ναι, ναι, πάμε στο σπίτι. Θα βρούμε εκεί βέβαια και τον Φραντζέσκο. Τί ανόητος! άν ήξερε πώς ήλθαν να τον ίδουη καλοί του πατριώτες, δεν

(*) Ένωσε, ότι ο Άλεξάνδρος Σούτσος από την φυλακή έλαβε τό σπέρμα της νόσου, ή οποία τον ώδηγείσεν εις τον τάφον. (**)

θα σās έβαζε στον κόπο να τον γυρεύετε!

Εσκινήσαμε κ' οί τρεις για τό σπίτι. Έκανα ότι μπορούσα, για να δείξω με την όψη μου και με τούς τρόπους μου, τη μεγαλύτερη άταραξία κ' εμπιστοσύνη. Από μέσα μου όμως φοβούμου αληθινά κ' ή έπαφή του σημαδιακού εκείνου χειριού, που άκκουμπούσε πάντα στον ώμό μου, μ' έκανε να ανατριχιάζω 'ς όλο μου το σώμα...

Όταν εφάσαμε στο σπίτι, ο Βάρθος, με τό σημαδιακό του πάντα στην ώμό μου, με υποχρέωσε να τον οδηγήσω από δωμάτιο σε δωμάτιο. Έψαχνε παντού. Άνοιγε ακόμη και τά ντουλάπια (*), εκύταζε και κάτω απ' τα κρεβάτια. Και για να μην παραξενευθώ μ' αυτά

του τά καμάματα, για να μην πώ επί τέλους «μά τί τρόπος ειν' αυτός;» έκαμώοντε πώς έπίστευε, ότι ο Φραντζέσκος είχε κρυφθώ, για να τοῦ κάμη άστειτό.

— Τόν ξεύρω εγώ τί σοῦ ειπε αυτοῦς ο Κλέκος! (**)

ελεγε πονηρά. Πάντα του τοῦ άρεσαν ή φάρσες. Τώρα θέπε με τό νοῦ τοῦ: «Γιά, να τούς κρυφθώ εγώ, να γελάσωμε!..»

Τά ελεγε αγγλικά, γιατί έμένα ήθελε να πείση. Άλλα κάθε τόσο έγύριζε στον άδελφό του, εξεθύμαινε βλαστημώοντας ιταλικά κ' ώρκιζετο πώς αυτό τή παληρόσυλο, ο Καζάλες, θα τοῦ πλήρωνε ακριβώς τον κόπο που τοῦ προξενούσε.

Του κάκου εψαξαν παντού, και στα πέντε δωμάτια του μικρού μας σπιτιού! Τοῦ κάκου εψαξαν και στή αποθήκης. Τότε ο Βάρθος γύρισε πάλι στην κουζίνα, σπρώχνων με μπροστά του και καταρώμενος την όμιχλή, που τοῦ έκρυψε την φυγή του έχτροῦ του.

— Έννοια σου όμως, ελεγε στον Τομάζο, και σε λίγο, που θα διαλυθή ή καταχνιά, εγώ θα τον ξετροπώσω. Που θα μου πάη! Δέν θαφугε βέβαια από τής δυο βάρκες, για να μη μπορέση να

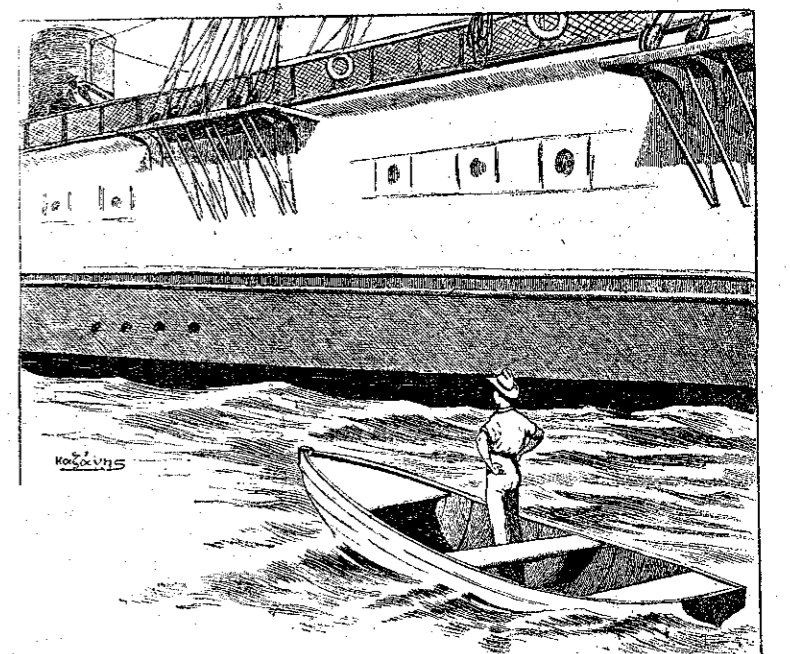
(*) Ίδε εις. προηγ. φύλλου σελ. 96. (**)

είξη καμιά στο νερό μονάχος του και να τό σάση. Άχ, άν δεν έπεφτε ο άέρας την νύκτα, θα φθάναμε εδώ πρώι πρώι, εκείνος θα είχε την ευχαρίστηση να πεθάνη στο κρεβάτι του, και μεις θα ζεύγαμε πάλι, πριν μωυσθώ τίποτα ούτό το κουτό παιδί. Έπειτα θα έσπαζε τό κεφάλι του για να καταλάβη πώς κ' από ποιόν ο Καζάλες βρέθηκε σφαγμένος στο κρεβάτι του!

— Καλά λοιπόν, ειπε ήσυχα ο Μάζος, αφού πρέπει να περιμένωμε ως να περάση ή καταχνιά, δεν ήταν άγχημο να τρώγαμε λιγάκι. Έχει εδώ αρκετά πράγματα...

— Μπράβο, να φάμε! αποκρίθηκε ο Βάρθος, θά περάση έτσι κ' ή ώρα.

Κ' ενώ ο Μάζος έβαζε στο τραπέζι,

«Ο Βάρθος έγνώρισε τον Φραντζέσκο.»

τά κρού φαγιά που είχαμε φυλαγμένα στο ντουλάπι, ο Βάρθος, με τό άπαίσιο χαμόγελό του, με ρωτούσε:

— Επιτρέπει ο καλός σινιορίνος να ταιμησώμε κάτι τί;

— Ευχαρίστωσ, διεν θέλετε! αποκρίθηκα με πολύ περισσότερη προθυμία απ' όση αισθανόμου πραγματικώς. Ο πατέρας μου θά μ' εμάλωνε, άν μάθαινε πώς ήλθαν ξένοι στο σπίτι και δεν τούς περιποιήθηκα όσο μπορούσα!

Έξακολουθούσα να προσποιούμαι, ότι τούς επαιρνα για φίλους του Φραντζέσκου. Το ήξερα, ότι αυτό μ' έκανε να φαίνωμαι στα μάτια τους βλάκας, ήλίθιος: αλλά με κάθε μου θυσία, έπρεπε να σώσω τον δυστυχισμένο μας υπηρέτη.

Έβραγαν λάιμαργα, ότι ψητό άρνι είχαμε, ότι ψάρι, τό κατεβρόχθισαν. Και συμπλήρωναν το γεύμα τους με άφθονο ψωμί, φρέσκο βούτυρο και γάλα.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

κτλ. — «Πολιμοφοβία». — «Ο Άραβιδός Έπικος». — «Σε μιὰ θλιβερή επέτειο». — «Τὰ δύο σύκα». — «Ο Τάκης στὴν Κατώγα». — «Ανεκτότον Ἐλέφαντος». — Πικρὶκὶ Πινέματα καὶ διέφορα. διὰ τοῦ; Ἐδδ. Διαγωνισμοί.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἐδδωνάκι τοῦ 12, ἄ. (ΧΚ). Σπαράγγι, κ. (ΑΣ). Μπομπούκι τοῦ Ἀπολλίου, κ. (ΤΣ). Πονηκάκι, ἄ. (ΓΒ). Ἦρα, κ. (ΕΤ). Ἑλληνικὸν Ὀνειρον, κ. (ΜΣ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: ὁ Ἄθος (0) με Ἰαεὶ πάντα Ἑλλάς, Ἡ Ἑλλάς θὰ ζήσῃ, Ἐθνικὸν Διάβολον, Γερμανόπαιδα, Διαβάτην, Διαβόλου τοῦ Ἀσρακεῖον.— Ἡ Πατρίς (0) με Ἡ Ἑλλάς θὰ ζήσῃ, Ἰαεὶ πάντα Ἑλλάς, Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες.— Ἡ Ρευβώδης Κόρη (0) με Βασιλεῖον τὸν Βουλγαροκτόνον, Ξεπεσμένον Ἀστρον, Νικητὴν τῆς Ἀθῆναι.— ὁ Ἀστρον Γάτος (0) με Καλιπότηρασον, Ἀστέρα τοῦ Βέγα, Γερμανόπαιδα.— Ἡ Ἄδα τοῦ Κωνσταντίνου (0) με Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων, Μάρτυρα Βασιλέα, Δαρνοστεφὴ Βασιλέα.— Ἡ Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις (0) με Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων, Ἀστέρα τῆς Ἀδῆς, Τρισεύγεννη, Ἄθος τῶν Λειμώνων, Ἐωσφόρον.— Ἡ Ἀριολοβιέτα (0) με Σανθὴν Πογκηλοπούλαν, Νικητὴν τῆς Ἀθῆναι Γερμανόπαιδα, Ρωβύρον, Ἰσιδα.— Ἡ Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα (0) με Ἄξαν τοῦ Κωνσταντίνου, Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων, Σπλαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου, Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες.

ΝΕΟΣ Ἰνδικατάλογος Καταργῶν πάντα προηγουμένον 23 ΤΟΜΟΙ 23 ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916) 3 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896 ἕκαστος ἄδ. δ. 3—Χρυσὸδ. δ. 6. 9 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1897 ἕως 1905 ἕκαστος ἄδ. δ. 7—Χρυσὸδ. δ. 10. 11 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1916 ἕκαστος ἄδ. δ. 8.—Χρυσ. δ. 11. Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμ- βάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐ- κάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσω- τερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξω- τερικὸν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ Δεκεμβρίου-Μαρτίου Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Μαΐου.

- 158. Λεξιγράφος Ὁ δὲ κόρη πρώτη ὦσον, Κιτόπιν ἕνα γράμμα Καί με τὰ δύο Κόρατο; Ὁ δὲ κόρη; ἐν τῷ ἄλλ. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσανθῆς
159. Λογοπαικτικὸς Λεξιγράφος Ἄν κατάρθωνες ποτέ, Μὲ δυὸ λὰ νὰ γράψῃς; ...νὸν Γνωστὴ πόλι ἔκκουστί, Ὁ θάκας εἶς; τὸ λεπτὸν. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀδῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ
160. Στοιχειόγραφος Γίγα; ἤμιον φορτωμένον; Μὰ μὲ κόψαν τὸν λαίμω, Καὶ ἄμεινος; μετεβλήθη. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσοσηνιακῆς Ἀκτῆς
161. Αἶνγμα Ὅσον ἄριον τὸ ἀρσενικὸν μου Γυνὴ με στέμμα τὸ θηλικὸν μου. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίουφύχου Στρατηλάτου
162. Ποταμῆς + Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὀριζικόν. * + * = Πόρθεσις. * * + * = Νηρωτικόν. * * * + * * = Χάρις τῆς Ἑλλάδος; * * * * + * * * = Ὀκεανός. Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Ἀοξασμένο Εἰκοσιένα
163. Κρυπτογραφικὸν 1 2 3 4 5 6 = Ρωμίτος; σοφός. 2 3 4 5 4 = Φυτόν. 3 4 3 5 4 = Ὀστον. 4 5 6 5 6 = Κακόν. 5 4 5 6 = Ζῶον. 6 5 2 = Φθίγγος. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοῦ τοῦ Βουνοῦ
164—168. Μαγικὸν Γράμμα Τῆ ἀναλλαγὴ ἐνός γράμματος; ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-

τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνεῖ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τῶσαι λέξεις: τέρας, φάρος, ἄσμα, ὀλιτω, βάλλω. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Χάρματος 169. Ποικίλη Ἀκροστιχίς Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης; τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ρουμανίας; 1, Πόλι; τοῦ Βελγίου. 2, Πόλι; τῆς Ἑσθονίας. 3, Πόρθημος; τῆς Τουρκίας. 4, Ὄρος; τῆς Ἀσίας, περίφημον διὰ τὰς κέδρους του. 5, Ἄμην; τῆς Ἀφρικής. 6, Γαλλικὴ ἀποικία. 7, Πόλις; τῆς Ἀγγλίας. 8, Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκῆ. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλόρας 170. Φωνητετόλ. μετ' Ἑλλητισσομφόνων τλ - τγν - ρκ - οὐ - ἐη - ὄη. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπτερον Νίκης. 171. Γρίφος Ὡ πρὸ οὐ πρὸ εὐοί! μελ. πρὸ οὐ πρὸ εὐοί! Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Ἀκτῆς ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ [12'—58] 13η Μαΐου 1915, στὴν 1 Νοεμβρίου σὺ- στείλα τετραδία Μ. Μυστικῶν. Σὺ γὰρ δὲν μοῦστελεῖς;— Τραγοῦδι τῆς Δευτεριᾶς [12'—59] Ἀγαπῶ τὸ Ἀνοξιότιμο Ἀερᾶνι, πῶς; πᾶς; Ἡ ἵπποσις; Ἰηγαίνεις ἀκόμη καδᾶλλα με σέλλα; Γῆ τῆς Ἑλλάδος ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὁσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίον ἐλήφθησαν ἀπὸ 15—21 Φεβρουαρίου ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Ν. Μητσόπουλος, Καλλιανέ τζαρος, Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα, Ἰωάννα Ἐ Μπάρα, Ν. Γ. Μαυρογεωργίου, Ἐδδ. Δ. Φάνης, Γ. Βάβρογλης, Κ. Θ. Τράστας, Α. Γ. Πυλα- γιός, Κ. Ἀντωνιάδης, Ν. Μ. Βαλέσης, Κ. Ἀ- γροφιτίτης, Κ. Α. Κροντηρῆς, Ἰω. Α. Πελε- νός, Κ. Ι. Χαροφύλαξ, Κεκορημένος Θεσσαρός, Ἐνας χωρὶς ὑπογραφήν, Σ. Γερμανάνης, Γερ- μανόπαις, Ἀδῆσασμένα Ἀθῆναι, Ἐρα. Μάου- μαν, Ζωὴ Ἥπειρος, Ἑλένη Ἥπειρος, Στ. Π. Νι- κολαΐδης, Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου, Α. Πανα- γιωτόπουλος, Β. Ι. Κόλλας, Π. Η. Καρανίκας, Ν. Κ. Λαγκαδάς, Δ. Ι. Καζαμπάνας, Μ. Βαγκινῆς (δίσ), Κ. Πεσταρίνη, Γ. Α. Δρίτσας, Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ, Ὁρανα Σακελλαρίδου, Ἀγνιότην Λυνοῦρα, Ἄν. Δ. Κλάδης. ΑΓΙΟΥ ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΥ: Νικ. Κ. Ἀλκάνης Κ. Α. Τριανταφύλλου. ΓΑΛΛΕΒΕΙΔΙΟΥ: Μίσης Μ. Κουτσούκος. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ηλ. Κοφινάς, Ν. Ν. Παπαδό- πουλος. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἰω. Κ. Ἀναστασόπουλος. ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ελ. Ε. Λοιδωφίτης, Νικ. Χ. Α., Γεωργ. Σπυριδάκης, Π. Ν. Δαλακίτης. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Στ. Ι. Γεωργιάδης, Ὀλυμπία Γεωργιάδου. ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἰω. Α. Καλαμάτας. ΠΑΤΡΩΝ: Ἰορήνη Ι. Χαρολάμη, Πατριὸν Διαβολάκι, Ἑλληνικὴ Γῆ, Μάρο Γ. Μπούλα, ΠΕΙΡΑΙΕΩΣ: Μαρία Σταυροπούλου, Χαρ- Κουτάκης, Θ. Α. Σακελλαρόπουλος, Γιούλα Κ. Λάγκα, Μαρία Παούρη, Α. Κ. Μανιάτης, Ἄντ. Ἐδδ. Θεωτόπουλος, Στ. Α. Σικωτάς, Ἰω. Χ. Στρατηδάκης Γε. Ι. Ἀοιμωάντης, Π. Ν. Κα- κταβιάτος, Αουκάς Μπακοῦρος, Ἀντωνία Χ. Κο- ρναίου, Ἐδδ. Γ. Νεστορίδης. ΠΥΡΓΟΥ: Κ. Ἀθ. Παπακωνσταντίνου, ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Μαρία Ε. Τσουμέρα, ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἄν. Ν. Βλάχος, Ἄλεξ. Ν. Βλάχος, Μαρία Ν. Βλάχου, Κωνστ. Ν. Βλάχος. ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ: Γεωργ. Λαμπροῦ, Γε. Λαζαρί- δης, Κούλα Χ. Φαραγγιά. ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ Ὅσον τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἐξῆς τρεῖς: ΝΙΚΟΛΑΟΣ Μ. ΒΑΛΕΡΗΣ ἐν Ἀθῆναις. ΙΩ- ΑΝΝΗΣ ΧΑΡ. ΣΤΡΑΤΗΛΑΚΗΣ ἐν Πειραιῶσι καὶ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Ν. ΒΛΑΧΟΣ ἐν Τριπόλει οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with 3 columns: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20. Includes subscription rates and publication details for NIKOLAOS P. PAPADOPOULOS.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ (Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ) ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Οἱ σύντροφοί του τὸν ἐκύτταζαν χω- ρὶς νὰ τοῦ μιλοῦν. Ἐπειτα, ἀφοῦ ἐχόρ- τασε ὅπως δὴ ποτε, ὁ Κύρος Σμιθ ἐστά- ρωσε τὰ χέρια καὶ εἶπε: — Ὅποτε λοιπόν, φίλοι μου, δὲν

Γεδεὼν Σπίλεττ, σὰ νὰ τοῦλεγε: «Ἄν περιμέναμε ἀπὸ σένα, θάργούταμε νὰ φάμε ψητό!...» Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα. Κι' ὁ Κύρος Σμιθ ἐπίσης σιωποῦσε. Ἐφαίνετο πολὺ συλλογισμένος κ' ἔμει- νεν ἔτσι κάμποση ὥρα. Ἐπειτα τοὺς εἶπε: — Ἡ θέσις μας, φίλοι μου, εἶνε βέβαια πολὺ δύσκολη, ὄχι ὅμως καὶ ἀ- πελπιστικὴ. Ἡ εἰμεθα σὲ ἤπειρο, καὶ τότε θὰ καταβάλωμε κάθε προσπάθεια

γιὰ νὰ φθάσωμε ἐς ἕνα μέρος κατοικη- μένο, ἢ εἰμεθα σὲ νῆσο ἂν συμβαίη τὸ δεύτερο, ἐν ἀπὸ τὰ δύο: ἢ ἡ νῆσος κα- τοικεῖται, καὶ τότε θὰ κυττάσωμε νὰ τὰ καταφέρωμε με τοὺς κατοίκους τῆς, ἢ εἶνε ἀκατοίκητη, καὶ τότε θὰ κυττά- ζωμε νὰ τὰ καταφέρωμε μόνοι μας. — Τίποτε ἀπλοῦστερο ἐπιτελήσωμε ἐ Πέγκροφ. — Ἀλλὰ, εἶτε σὲ νῆσο, εἶτε σὲ ἡ- πειρο, ρώτησε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ποῦ νομίζετε ὅτι μᾶς ἔρριξε ὁ τυ- φὼν ἐκεῖνος; — Ποῦ ἀκριβῶς, δὲν μπο- ρῶ νὰ τὸ ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός· ἀλλὰ πιθανώτατα σὲ κάποια χώρα τοῦ Εἰρηγι- κοῦ. Ὅταν ἐβύγαμε ἀπὸ τὴν Ρισμόνδη, ὁ ἀνεμὸς ἦταν βο- ρειοανατολικὸς καὶ ἡ μεγάλη ὄρμη του μᾶς πείθει, ὅτι δὲν θάλλαξε διεύθυνσι. Ἐτσι πε- ράσαμε τῆς Πολιτεῖας τῆς Βορείου καὶ τῆς Νοτίου Κα- ρολίνας, τῆς Γεωργίας, τὸν κόλπον τοῦ Μεξικικοῦ, τὸ Με- ξικὸ τὸ ἴδιον καὶ μέρος τοῦ Εἰρηγιτικοῦ Ὀκεανοῦ. Τὸ ἀε- ροστάτο μας πρέπει νὰ διέ- τρεξε, ἐν ὄλω, ὡς ἐπτὰ χι- λιάδες μίλλια καὶ μᾶς ἔφερε πρὸς τὸ ἀρχιπέλαγος Μεν- τάνα, εἶτε πρὸς τὰ νησιά Πο- μοτοῦ Ἰσως, ἂν ἡ ταχύτης του ἦταν μεγαλύτερη ἀπ' ὅση λο- γαριάζω, καὶ στῆς χώρες τῆς Νέας Ζηλανδίας. Ἄν εἶνε αὐτὸ, ἡ ἐπιστροφή μας στὴν πατρίδα θὰ γίνη εὐκόλα. Ἄγγιλο ἢ Μαορι, κάποιον θὰ βροῦμε γιὰ νὰ συνεννοηθῶμε. Ἄν, ἀπεναντίας, ἡ ἀκτὴ αὐτὴ ἀνήκη σὲ καμμιά ἐρη- μόνησος τῆς Μεκρονησίας, θὰ τὸ ἰδοῦμε ἴσως ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ κεντρικοῦ βουνοῦ καὶ τότε φίλοι μου θὰ γίνη ἀνάγκη νὰ ἐγκατασταθῶμε ἐδῶ, μονάχοι,

«Εἶδαν τὸν Τόπ, ποῦ εἶχε ἀρπάξῃ ἕνα ζῶο...» (Σελ. 110, στ. 6')